

nende nouse ei läinud, anti pärrast ommeti
neile sedda Käsko, mis nüüd iggaweste nen-
de põlwe hotab. Saatko sepärrast meie
õhkamissed meid, meelt parrandama, et
need ehk ommeti, kes pärrast meid ellawad,
Silonima rahwa sarnaseks saaksid. Mis
aitab õhkaminne muido!

Jah! mis õhkaminne muido aitab! hü-
dis, sedda kuuldes, sesamma Mees, kelle
õppetust monne aasta ees ärranaerdi: mur-
re ja halledus, ütles ta, on mind sedda
aega halliks teind et põrased innimesed sed-
da head pillutand, mis meie pakkuti. Ehk
nüüd maksab mo sama; sest nüüd piddite
lapse suust wastowõtma, mis mehhe suust
pillkaside. Tõeste! Silonima õppetago meid,
kuida rahwas touseb, kui rahwas sanna
kuleb. Sepärrast parrandage weel meelt,
et meie lapse lapsed sedda saaksid, mis
meie ärralükkasime! Ja nüüd ütles igga-
mees: Eks meie ei olleks woinud nissam-
mo targad olla, kui Silonima rahwas!
suis olleksid keik tüllid ja nuhklusjed ärra

jäänd, ja meie ellaksime ammo jo kui Mem-
mad. Memmad leikawad ommast kaina-
tamisest omma Seisuse kasso — meie
olleme omma ussina himmoga ei weelgi kül-
wi wä-ule sanud; ja kuhho said meie nou-
andjad ja meie ninnamehbed!

Agga kui Silonimaal sesamma Parron
Eerweld surri, kes keigeesite need tallo-
poia tõstmised hakkas ligutuma, nutsid
tedda Silonima Jõsa ja Emmad ja nen-
de Poiad ja Tütred, üteldes: meie Järrel-
tulliatte süddamed on Temmale haua-ku-
wiks; sest need kandroad temma nimme
iggaweste. Ning laulsid Temma mälles-
tusjeks:

Kes sa tõstsid omma Rahwa,
Ja nüüd hingad ommast tõst,
Wata taewast, wata mahha
Tanno touswad meie seesi!

Digust tehha armastame,
Allematte kitust same,